

HAKALAINEN

HAUKINIEMEN HAKAN JÄSENLEHTI 1/2024

Hakan toiminta jatkuu aktiivisena

Seuramme vuosikokous pidettiin kartanohostelli AnnaCathariinassa maaliskuun kolmantena päivänä. Pitkästä aikaa tilaisuus oli oikein vuosikokouksen tuntuinen. Reilu parikymmentä aktiivista jäsentä osallistui kokoukseen.

Hakan johtokunta uudistui hieman tulevalle kaudelle. Armeijan harmaisiin lähtevä nuorisojäsen Jesse Parkkonen halusi ainakin väliaikaisesti vapautuksen hallitustyöskentelystä. Isänmaakin tarvitsee terveellä asenteella varustetun puolustajansa. Hänen tilalleen kokous valitsi järjestöaktiivi Päivi Kohosen Niittylahdesta.

Vuosikausia – jopa vuosikymmeniä – useissa eri johtotehtävissä toiminut Juha Saunisto jätti myös toistaiseksi hallitusvastuunsa. Hänen seuraajakseen haastavaan toimeen saatiin paluumuuttaja, vankan kokemuksen Hakan eri tehtävissä hankkinut Jukka Laurio.

Vuosikokouksessa palkittiin Arvin maljalla (aktiivisen talkoolaisen kiertopalkintolla) nuori ja ahkera jääkiekkokaukalon pääasiallinen hoitaja Niko Parkkonen. Talvi oli kylmä ja runsasluminen. Siitä huolimatta kaukalo oli pitkän talvikauden hyvässä luistelukunnossa.

Tuloslaskelman mukaan seura teki noin kolmen tuhannen euron tappiollisen tilinpäätöksen. Jäsenmaksut pysyivät kuitenkin ennallaan. Seuran taloutta pyritään pitämään kunnossa muutenkin kuin jäsenmaksuilla, jottei jäsenmaksun suuruus ole kellekään kynnys tulla toimintaan mukaan.

Tutut liikuntamuodot, jumppa, sähly, kuntosali ja luistelu jatkuivat entiseen tyyliin. Muutaman vuoden tauon jälkeen saatiin kylälle Reijo Herrasen toimesta hiihtolatu. Noin neljän kilometrin pituinen rata, kylän keskeltä Särkijärven maisemiin, oli ahkerassa käytössä.

Merkintöjä hiihtosuorituksista kirjautui yli seitsemäsadan kilometrin verran. Ujoimmat hiihtäjät eivät hiihtosuorituksiaan seurantavihkoon tohtineet merkitä. Niitäkin oli valistuneen arvion ja havaintojen mukaan jopa yli sataviisikymmentä kilometriä. Hyvin hoidettua hiihtorataa kierrettiin siis yli kaksisataa kierrosta.

Liikunnallinen yhteistyö kartanohostelli AnnaCatharinan ja Varparannan alueen kyläyhdistyksen kanssa oli tiivistä ja mieluisaa. Hostelli antoi tilat, Haka järjesti jumpat ja kyläyhdistys Laviksen. Lavis – ellei se kaikille ole tuttu – on liikuntamuoto, jossa lavatanssin askelin ja tanssimusiikin tahdissa jumpataan. Samalla voi oppia eri tanssien askelkuvioita.

Kun Lavista tanssitaan tai jumpataan ilman paria, eikä tule kiistaa, kumpi vie. Yksin tanssiessa ei myöskään ole vaaraa astua toi-

Ahkerimman talkoolaisen palkitseminen Niko Parkkoselle. (Kuva: Ritva Loikkanen.)

sen tanssikengille. Rokkia oikein antaumuksella hiertäessään saattaa kyllä talloa omillekin varpailleen. Sisäsivuilla kerrotaan enemmän tästä lajista.

Savonlinnan kaupunki on päättänyt myydä, tai ellei ostajaa löydy, panna kylmilleen kartanohostellin ja Juvolan koulun tilat. Toivoo vain sopii, että varsinkin naisten keskuudessa suuren suosion saaneet harrasteet saadaan jatkumaan.

Kesäksi on suunniteltu entiseen malliin jalkapalloilua Hiesulla, ehkä pesäpalloakin. Jo perinteisiksi muodostuneet kesäkisailut järjestetään lauantaina 6.7. klo 12.00. Sopivia kisailulajeja on niin lapsille kuin aikuisillekin.

Jääkiekkokaukaloa ja sen ympäristöä siistitään. Tarkoitus on tuoda kaukalollekin kesäisiä liikuntamuotoja. Jäänhoitokonevanhus remontoidaan. Kyläyhdistyksen toimesta

saamme kaukalolle myös kompostoivan vessan. Toimintojen rahoittamiseksi järjestetään tänäkin kesänä metalliromun keräys.

Seuraava Hakalaisen numero ilmestyy joulun alla. Kaikenlaiset kylien elämään liittyvät kirjoitukset ovat tervetulleita, ja niitä voi lähettää pitkin vuotta toimitukseen osoitteeseen hakalainenlehti@gmail.com, tai tiedustella muita lähetystapoja Olli Loikkaselta, puhelin 0503317788. Ajantasaista tietoa Haukiniemen Hakan toiminnasta löytyy seuran kotisivuilta osoitteesta www.haukiniemenhaka.net.

Kiitän kaikkia Hakan toimintaan talkoopa-noksellaan osallistuneita ja kartanohostelli AnnaCatharinan ja Varparannan alueen kyläyhdistyksen toimijoita hyvästä, mieluisasta ja joustavasta yhteistyöstä.

OLLI LOIKKANEN

Haukiniemen Hakan puheenjohtaja

Vuosikokousväkeä koolla AnnaCatharinassa. (Kuva: Olli Loikkanen.)

Kartanohostel AnnaCatharinan tervehdys

Haikein mielin olemme aloittamassa viimeistä kesäämme Kartanohostel AnnaCatharinassa. Tavoitteenamme oli jäädä tästä talosta eläkkeelle, mutta ihan sinne saakka ei valitettavasti päästy. Olemme kuitenkin onnellisia, että saimme viettää kuusi ja puoli vuotta talossa, joka huokui historiaa ja hyvää mieltä. Tämä on ollut meille jotain enemmän kuin pelkkää työtä!

Paljon olemme antaneet itsestämme, mutta paljon olemme myös saaneet. Pääsimme tutustumaan vieraisiimme ympäri Suomea ja ympäri maailmaa. Osasta vieraista on tullut vakiokävijöitämme.

Mieleenpainuneita muistoja on paljon ja niistä on ihana muistella: Kerran pyydystimme saksalaisen yksinmatkaajan kanssa lepakkoa aamiaissalistamme. Lepakonpyydystys ennen aamiaista oli hänelle niin mieleenpainuva, että viestittelimme edelleen hänen kanssaan. Ja kerran lapsiryhmän astuessa linja-autosta pihaamme pieni tyttö huusi silmät kirkkaina: ”Tässä talossa on varmasti asunut paljon prinsessoja!”

Välillä talon äänet ovat kuulostaneet siltä, että vieraamme ovat luulleet lehmien ammuvan pihassa, ja joskus pihan heinäsirot ovat pelästyttäneet kaupunkilaisia soitollaan – samoin kuin pellossa majaileva ruisrääkkä. Äänimaailma on hieman erilainen kuin kaupungissa! Välillä keinutuolit heiluvat itsekseen ja talon valtaa hyvä mieli – tässä talossa on ollut jännää taikaa!

Tärkeimpänä olemme kuitenkin kokeneet tutustumisen kyläläisiin. Osasta teistä on tullut meille tärkeitä ystäviä. Haluamme lämpimästi kiittää kaikkia kyläläisiä, että olette ottaneet meidät lämpimästi vastaan ja auttaneet meitä AnnaCatharinan toiminnassa.

Meillä on ollut onni saada tehdä töitä hyvän ja motivoituneen henkilökunnan kanssa

jotka palaavat aina kesän tullen AnnaCatharinaan kuin muuttolinnut pelloille. Tämä on ollut yksi tärkeä tekijä meidän onnistumisessa hostellitoiminnassa. Iso Kiitos Teille Kaikille!

Kiitos Haukiniemen Haka, Varparannan alueen kyläyhdistys, Sakastin Samoojat, Laukunkankaan Metsästäjät, Metsäkoulun Metsopojat ja sekä muut alueen yhdistykset, kyläläiset ja kesäasukkaat, että olette käyttäneet palvelujamme.

Meidän osalta talon ovi sulkeutuu 31.8.2024, mutta siihen saakka vietämme vielä ihanan kesän. Kyläläisille järjestämme 21.8. Nuku yö Anna-Catharinassa -tapahtuman – pistätän päivämäärän ylös kalenteriisi!

Ihanaa kesää Teille kaikille toivottaen,

MARIANNA ja MARKKU

P.S. Olemme vielä viimeisen kerran mukana Suomen Paras Hostelli -kilpailussa, jossa valinnan painopisteenä on yhteisöllisyys. Anathan meille äänesi osoitteessa <https://www.hostellit.fi/ajankohtaista/aanesta-suomen-parasta-hostellia-2025-voittaa-hostellimajoitusta/>.

Marianna ja Markku pihatöissä.

AnnaCatharinassa töitä on aina tehty hymysuin.

AnnaCatharinan iloista työntekijäkaartia.

(Kuvat: AnnaCatharinan arkisto.)

Varparannan vanhainkoti – purkupäätöksen saaneesta kiinteistöstä hostelliksi

Viime aikoina kovasti julkisuudessa paistatellut Varparannan entinen vanhainkoti on nähnyt ajan saatossa monia vaiherikkaita jaksoja, mutta aina sen on ollut kuntalaisia palveleva kokonaisuus, joka ansaitsee tulla-kin nähdyksi ja kuulluksi.

Historiaa lyhyesti

Maaliskuussa 1902 Säämingin kuntakokous päätti rakentaa vaivaistalon Säämingin Varparannalle. Suurelle osalle hoidokeista vaivaistalo oli turvapaikka, jossa he mielellään tekivät työtä elantonsa eteen. Alkuaikoina vaivaistalossa oli palkattua henkilökuntaa vain johtaja ja emännöitsijä/johtajatar sekä pari renkiä, kesällä lisäksi viljankorjuussa ulkopuolistakin väkeä.

Kaiken muun työn tekivät hoidokit: kotitaloustyöt, karjanhoi-on, suurelta osin maanviljelystyötkin. Vuoden aikana laitoksessa hoitoa sai kaikkiaan 112 henkilöä. Lasten suuri määrä vaivaistalossa aiheutti erillisen lastenkodin perustamistarpeen.

Vuonna 1922 voimaan tullut uusi köyhäinhoitolaki muutti leimaavaksi koetun vaivaistalo-nimityksen kunnalliskodiksi. Uusi ohjesääntökin toimintaan saatiin, mutta pääpiirteissään elämä kunnalliskodissa pysyi entisellään.

Vuosina 1928–29 valmistui 30-paikkainen sairausosasto, myöhemmältä lempinimeltään ”Impilinna”, joka toimi uuden betonirakenteisen sairausosaston valmistuttua 1955 henkilökunnan asuntolana. Uusittu kunnalliskoti vihittiin käyttöön 2.9.1956.

1970-luvun alussa tapahtui kunnalliskodin maatilatoiminnan lopettaminen. Hoidokeista ei enää ollut työntekijöiksi. Vuoden 1973 alussa laitos siirtyi kuntaliitoksen

myötä Savonlinnan kaupungille. Toiminta jatkui jokseenkin entisellään. Sairausosasto siirtyi 1.12.1985 terveyskeskuksen alaisuuteen vuodeosasto 6:ksi.

Vanhainkodin toiminta loppui Varparannalla, kun asukkaat siirrettiin 7.9.1993 uuteen Karpalokotiin, Mertajärven rannalle. Vanhat tilat jäivät tyhjilleen ja kaupunki suunnitteli ja myöhemmin päätti rakennusten purkamisesta, koska myynti- ja vuokraustoimet eivät tuottaneet tulosta.

Uusi aikakausi

Se alkoi 2.6.1998, kun Savonlinnan kaupunki ja marraskuussa -97 henkiin herätetty Itä-Savon Nuorisotoiminnan Tuki ry. solmivat alueesta rakennuksineen vuokrasopimuksen, jossa yhdistys otti vastatakseen ylläpidon ja tilojen kunnostuksen.

Yhdistyksen suunnitelmana oli toteuttaa kokonaisuus laadukkaalle leiritoimintaympäristölle. Viiden vuoden talon tyhjillään oleminen vailla hoitoa ja huoltoa oli masentavaa katseltavaa. Saneeraustyöt oli aloitettava siitä, että sekä lämmitys- että käyttövedet pysyisivät putkissaan.

Varparannan entinen vanhainkoti sai kas- teessa uudeksi nimekseen WillaNuttu, joka kuvaa siellä tapahtuvaa toimintaa: pehmeä, lämmin ja kodikas. Nimi tuo esille myös sen taustat: Willa-sana kuvaa huvilaa ja Nuttu nuorisotoiminnan tukea.

WillaNutun tavoitteena oli toimia lasten ja nuorten tapahtuma- ja leiripaikkana, tarjota oikeaa työtä nuorille ja iässään vartuneemmille henkilöille työpajatoiminnassa sekä tuottaa liiketoiminnan kautta joskus tuloja savonlinnalaiseen nuorisotoimintaan.

WillaNuttu loistonsa päivinä.

Talon ylläpidon kustannuksien katteeksi yhdistys harjoitti kiinteistössä hostelli-, juhla- ja koulutuspalveluja. Samanaikaisesti tehtiin huonokuntoisen kiinteistön saneeraustyötä. Saneeraustyö toteutettiin työpajatoimintana.

Vuosien 1998–2017 välisenä aikana saneeraustoiminta käsitti yhteensä lähes 400 henkilötyövuotta. Keskimäärin vuosittain työllistyi työvoimahallinnon tuella noin parikymmentä nuorta ja pitkäaikaistyötöntä kunnostamaan WillaNuttua, josta osa siirtyi myöhemmin töihin ”avoimelle sektorille”.

Työpajatoiminnan työnjohtokustannuksiin saatiin Etelä-Savon TE-keskuksen myöntämää projektirahoitusta. Tarvikehankintaan Savonlinnan kaupunki osallistui vuosittain myönnettävällä investointiavustuksella, joka nosti myös yhdistyksen maksamaa vuokraa kiinteistöstä samassa suhteessa, sekä työllisyysavustuksin. Yhdistys maksoi lopputuloksessa vuokraa n. 4000 €/kk, jonka

lisäksi se vastasi kiinteistön ylläpitokuluista. Huomattakoon, että ylläpitokustannuksiin yhdistys ei saanut avustuksia vaan ne oli katettava omalla palvelutoiminnalla.

Saneerauksen ansiosta kiinteistön kirjanpitoarvo nousi vuosien mittaan 0 eurosta 700.000 euroon! Työpajatoimintaan osallistuneista työttömistä Savonlinnan kaupunki säästi ns. KELA-sanktioiden ansiosta varovaisenkin laskelman mukaan n. 600.000 €. Johtopäätelmänä voidaan pitää, että Varparrannan entisen vanhainkodin saneeraus työllistämistoimin on ollut kaupungille erittäin kannattavaa toimintaa.

Kiinteistön ostaminen

Jatkuvien vuokrankorotusten takia yhdistys päätti aloittaa neuvottelut kunnostamansa kiinteistön hankkimisesta omistukseensa. Savonlinnan kaupunki ja Savonlinnan Seudun Nuorisotoiminnan Tuki ry kirjoittivat esisopimuksen 31.12.2013 kiin-

teistöjen siirtymisestä yhdistyksen omistukseen 31.12.2015 mennessä, mikäli rahoitukset järjestyvät.

Kokonaishinta oli 515.000 €, mikä piti sisälleen kaupungin myöntämän 150.000 € investointirahan Impilinnan saneeraukseen. Hinta muodostui niistä investointiavustusten yhteismäärästä, jotka se oli sijoittanut vuosien aikana kiinteistöön. Esisopimuksen ehtona oli, että kiinteistössä toteutetaan edelleen nuoriso- ja työllistämistoimintaa. Yhdistyksen hallitus päätti kokouksessaan 15.6.2015 ryhtyä toimiin KOy WillaNutun perustamiseksi kesän 2015 aikana ja ostaa kiinteistön hallintaansa.

WillaNutulla ja Varparannan alueen kyläyhdistyksellä oli erittäin hyvä ja kiinteä yhteistyö keskenään tapahtumien, varsinkin yhdessä toteutetun Kalliorannan kehittämisen ja rakentamisen tiimoilta. Maaseudun kehittämis- eli Leader-rahoituksella toteutettiin

myös Kot'mäen näkötorni ja valaistu latu-
ura WillaNuttu–Varpala-välille.

Kuten tiedetään, Savonlinnan seudun Nuorisotoiminnan Tuki ry asetettiin selvitystilaan tammikuussa 2018, joka ei johtunut WillaNutun toiminnasta vaan työllistämisen ja nuorisotoimintaan kohdistuneista rahoitusten leikkauksista.

Lehdestä olemme saaneet lukea, että Savonlinnan kaupunki on myynyt Varparannan entisen vanhainkodin uudelle yrittäjälle 5300 €:n hintaan. Toivotan onnea ja menestystä uudelle yrittäjälle sekä hyvää yhteistyötä Varparannan alueen kyläyhdistyksen ja muiden alueen toimijoiden kanssa.

Lähde: NuTu ry/WillaNutun historia 2008.

JUKKA NOKELAINEN (teksti ja kuvat)

WillaNutun pehtoori 1998–2017

OSTETAAN ENERGIAPUUTA

**hankinta- ja pystykaupalla
Itä-Savon alueelta**

**Metsäenergia Meter Oy, korjaamotie 10 58200 Kerimäki
Tuukka Suomalainen 050 3647 287**

Kyläläiset yhdessä -hankkeen Lavis-jumppa AnnaCatharinassa

Tammikuun 15. päivä alkoi Lavis-jumppa AnnaCatharinassa Tanhuvaaran opiskelijan Iita Pölösen vetämänä. Juhlasali, pikkusalit ja eteinen olivat täynnä, kun 23 innokasta lavislaista oli valmiina kokeilemaan uutta lajia. Toki osalle Lavis oli jo aiemmin tuttu.

Paikalla saavuttiin lähikylien lisäksi Kerimäeltä ja Enonkoskelta, yksi hiihtäen, osa kimppekyydein, oli pakkaneen tai lumipyry, se ei menoa haitannut.

Jumppaa tahdittivat rumba, salsa, rock, tango, valssi, jenkka ja humppa kotimaisten artistien tulkitsemana. Usein Iita ohjasi tunnin äänensä käheäksi.

Opeteltiin kunkin tanssin perusaskeleet sekä tangossa ("Satulinna"), mm. helma, liuku, neliö, että rockissa, mm. potkut, kolmois-potkut, ympäri ja twistaukset. Valssissa ("Sydämesi tyhjä huone") mm. huojuuttiin

kuin puu, pyyhittiin pöytää ja käveltiin kolmio.

Suunnat ja askeleet meinasivat välillä mennä sekaisin ja seinään tai vieruskaveriin törmäys oli lähellä. Hauskaa oli joka tapauksessa revitellä yhdessä hyvän musiikin tahdissa.

Kymmenenä maanantai-iltana kevään aikana kokoonnuttiin laviksen merkeissä jumppaamaan. Ikähaitari oli alle 20-vuotiaista 80-vuotiaisiin, sekä naisia että miehiä, vaikkakin naiset olivat enemmistönä. Moni jäikin kaipaamaan jatkoa syksylle.

Lämmin kiitos vielä Iitalle mukaansa tempaavista jumpista, hyvät oli kappalevalinnat. Kesällä jatkuu Lavis neljä kertaa Herajärvessä jumpaten, jos vain ohjaaja löytyy.

PÄIVI KOHONEN (teksti ja kuvat)

Lavis-jumppaan tultiin hiihtämällä ja pyryistä huolimatta.

Lavis vauhdissa. Oikealla jumpan ohjaaja Iita Pölönen.

Rosen ja Lloydin linnut

Opastin heinäkuussa 2004 BBC:n elokuva-ryhmää norppakuvauksiin Laatokalla. Tekeillä oli Skandinavian eläimistä kertova sarja. Kuvaaja oli kuuluisa Mark Payne-Gill ja apulaisena toimi ahkera Lloyd Buck. Ystävällinen Lloyd valloitti ryhmämme huumorillaan. Hän kertoi kouluttavansa lintuja elokuvarooleihin vaimonsa Rosen kanssa Englannissa. "Welcome to our home", Lloyd sanoi.

Matka toteutui syyskuussa 2012. Bristolin kaupungin lähellä Tickenhamin kylän niityillä ulkoilutimme hanhia ja joutsenia. Ne lensivät ympärillämme ja laskeutuivat piknikille syömään kanssamme viinirypäleitä. Pienen lammen rannalla oli Rosen ja Lloydin aidattu lintutarha. Siellä oli kotkia, haukkoja, kyyhkyjä ja kottaraisia. Bran korppi lennähti olkapäälleni. "Bran selvästi pitää sinusta", Rose tuumasi.

Rose Buck ja tornipöllö Lilly.

Linnut olivat monien sukupolvien ajan tarhassa kasvatettuja. Britannian lainsäädäntö antaa yksityishenkilöille mahdollisuuden ylläpitää lintutarhoja. Rose ja Lloyd Buck kouluttivat ja hoitivat aarteitaan joka päivä. Toisen heistä oli oltava aina paikalla, ja he jopa nukkuivat joskus yöt tarhassa, ettei kettu tai varas veisi arvokkaita lintuja.

Siirryimme iltapäiväteelle heidän viehättävään kivitaloonsa. Pariskunta kertoi äsken Ruotsissa kuvatusta elokuvan kohtauksesta, missä sairastuvoteella lepäävä lapsi nousee istumaan ja muuttuu joutseneksi. Joutsen lentää lopuksi avoimen ikkunan läpi vapauteen. Joutsen oli heidän kouluttamansa.

Lloyd vakuutti, että linnut tiesivät, keitä ovat ja mitä niiltä haluttiin. Niitä ei pakotettu mihinkään. Lintujen hyvinvointi oli ykkösasia, sillä esimerkiksi koulutettu muuttohaukka saattoi olla kymmenien tuhansien puntien arvoinen.

Pyysin Lloydia kotiini Haukiniemeen. Harvinainen vieras saapui kylään 2018, kun Savonlinnan kansainvälisillä luontoelokuvajuhlilla esitettiin juuri valmistunut elokuva *Super Fast Falcon*, joka kertoi maailman nopeimmasta linnusta. BBC:n kansainvälinen ensi-ilta oli Savonlinnassa. Pääesiintyjinä olivat Rosen ja Lloydin muuttohaukat Rudi ja Moses.

Pystysuorassa syöksyssä lintujen nopeudeksi oli mitattu 389 km/h. Syöksykuvauksia suurnopeuskameralla tehtiin esimerkiksi siten, että muuttohaukka ja Lloyd lennätettiin pienkoneella korkeuksiin. Tennis-palloa iskemään koulutettu haukka syöksyi kuvaajan kanssa putoavan pallon perään huippuvauhtia.

Lloyd perusteli koulutettujen lintujen käyttöä: "Villeistä eläimistä ei pystytä kuvaamaan superlähikuvia tai hidastuksia, mutta

ne ovat elokuville tärkeitä ja BBC:n luonto-elokuvatuotanto tekee kaiken ammattitaidolla. Moni tieteele kiintoisa asia on myös selvinnyt lintujamme seuraten.”

Rose ja Lloyd olivat tehneet lintutöitä paljon sir David Attenboroughin kanssa. Heidän hahensa olivat lentäneet parvessa Attenboroughin ja kuvausveneen perässä Skotlannissa, ja 24-vuotias maakotka Tilly oli esitellyt kamera selässään lentotaitojaan monissa elokuvissa, kuten monet muutkin lintunsa.

Kun saavuin huhtikuussa 2023 Tickenhamin kylään, oli legendaariselle 98-vuotiaalle sir Davidille asetettu puutarhaan penkki valmiiksi. ”Sir David saapuu tänne kolmen päivän päästä ja istuu tuossa meidän kottaraiset kädessään”, kertoi Lloyd hymyillen ja jatkoi: ”Olemme kouluttaneet kottaraisparveamme tätä kohtausta varten. Linnut laulavat hänelle elokuvassa *Secret World of Sound*.”

Tarhassa minua katsoi tuimasti golden eagle, maakotka Tilly. Bran-korppi sai päi-

vän tehtäväksi avata nokallaan ruokahäkinsä lukon. Lehtopöllö Hector lensi kädeleni ja Tornipöllö Lilyä koulutettiin syöskymään heinikkoon piilotetun piippaavan äänilähteen perään. Palkinnoksi linnut saivat pakasteesta sulatettuja hiiren palasia. Sitten Lloyd nosti kädelleen kolmevuotiaan kanahaukan. ”Hänen nimensä on Juha, tulevien filmien tähti. Saat nähdä kaimasi vielä monessa BBC:n elokuvassa.”

Lintujaan hoitava pariskunta oli kaunis esimerkki rakkaudesta toisiaan ja lintujaan kohtaan. He siirsivät joka ilta linnut sisätiloihin ja toivat aamulla taas tarhaan. Niin he olivat tehneet yhdessä jo kolmenkymmenen vuoden ajan. Kuningaslinnun istumapuu oli sängyn vieressä. Maakotka Tilly nukkui makuuhuoneessa vartioiden Rosen ja Lloydin unta.

JUHA TASKINEN (teksti ja kuvat)

Lloyd & Rose Buck – Bird Specialists:
<http://www.lloydbuck.co.uk>.

Lloyd ja maakotka Tilly.

Kanootin kapean vesille työnsin

22.7.1990 klo 4.57.

Illalla oli satanut, ei paljoa, mutta sen verran, että teltta oli pitänyt pystyttää häthätää ja märälle maalle. Paikka ei ollut ihanteellinen mutta sallittu. Kolovedestä oli tullut juuri kansallispuisto ja entisenkaltaisten melontaretkien vapautta ei ollut. Liikennetäkin oli paljon enemmän kuin ennen.

Joku valvoja oli ärhennellyt, kun edellisenä päivänä olimme poimineet mustikoita. Onneksi ne olivat jälkiruokaa ja trangia oli jo niputettuna kanootissa. Valitsimme yöpaikaksi sellaisen niemenkärjen, josta varhaisen aamun täydellinen auringonpimennys olisi nähtävissä.

Matkaherätyskello oli mukana, vaikken oikeastaan koskaan tarvitse kelloa heräämiseen. Joku sisäinen kello herättää minut muutamaa minuuttia ennen aiottua herätysaikaa. Puolen viiden aikaan oli pilvistä, auringon pikkuhiljaisen peittymisen näki ainoastaan siitä, että sarastusta ei tullut. Oli hyvin hämärää ja aivan hiljaista. Täydellisen auringon peittymisen näki vain kellosta.

Retki olisi ollut lassahantanut pettymys. Mutta ei kanoottiretki koskaan ole. Olipa auringonpimennys tai ei.

Jos mahdollista, valitsin melottavakseni ensimmäisen suomalaisen tehdasvalmisteisen kanootin. Sen ensimmäisen prototyypin. Sen väri on vihreä, koska se oli väri, joka Suomalaisen veljesten lasikuituisten soutuveiden väri oli. Siinä ei ollut pakkausaukkoja, ne oli laminoitu umpeen ja köli oli vielä kiinteänä laminoitu evä kanootin perässä.

Olen aina pitänyt raakamallista eniten, siksi, että minä olen piirtänyt tämän kaaret ja hionut mallin pintaa. Tämä on mallin ensimmäisestä muotista otettu ensimmäinen kanootti. Minulla on ollut näitä ensimmäisiä muitakin.

Pessi oli harmaa optimistijollani, siskollani oli OK-jolla ja toisella siskollani Vikla. Painavia, ikävän värisiä, mutta ensimmäisiä, joissa oli mallin kaikki viat. Se tuntuu inhimilliseltä. Täytyy olla jotain, mistä aloittaa. Parantua, oppia, kehittää.

Isäni suunnitteli kanootin, piirsi ja valmisti muotit. Ne oli piirretty meidän olohuoneessa ruokapöydällä. Muotojen kaarevuus piirrettiin silloiselta Findecorilta Luostarisen Erkiltä haettujen ohuiden ja tasaisten rimojen avulla. Erkki tunsu puun. Sellaisen, joka ei taivuttaessa katkennut ja joka taipui tasaisesti.

Isä taivutti riman oikeaan muotoon ja neuvoi, miten viiva piti piirtää. Olin todella hyvä teroittamaan piirustuskynän. Se tehtiin aina terävällä veitsellä niin, että kärki oli pitkä, terävä ja aivan keskellä. Luulen, ettei olisi tarvinnut olla niin tarkka, mutta kaipa isäni huomasi, että minun piti saada tuntea onnea jonkun asian osaamisesta.

Puisen runkorakennelman päälle alettiin rakentaa mallin runkoa. Paksua ja ohutta lasikuitukangasta ja leikattuja ja revittyjä kuitukankaan paloja. Olimme, veljeni ja minä, välillä innoissamme ja välillä pakotettuina auttamaan eri töissä. Itse olin kovin halukas osallistumaan lasikuidun pilkkomiseen.

Lapsen kädessä nahkaiset työhansikkaat eivät kestäneet, mutta äidin nahkahansikkaat olivat paljon lähempänä oikeaa kokoa. Äidiltä tuskin oli kysytty lupaa. Nahkahansikkaat olivat kalliita. Lasikuidun pätkistä puristettu kangas oli paljon helpompi repiä ilman käsineitä, kun isän silmä vältti. Illalla saunassa käsissä oli kauhea kirvely, ja seuraavana päivänä hankalat hansikkaat pysyivät käsissä.

Malli oli pitkä ja painava. Siihen oli laminoitu epoksihartsilla lasikuitua paksuksi ker-

Kanootit yöpuulla Koloveden kansallispuistossa.

rokseksi. Mallin päältä tultaisiin ottamaan useita muotteja. Mallin tekemisen viimeinen vaihe oli pitkäveteisin. Pintaa piti hioa ja lisätä kittiä ja hioa uudelleen ja taas lisättiin jotain ja hiottiin niin kauan, että pinta oli tasaisen kaareva ja täydellisen kiiltävä. Mallista laminoitiin muotti. Arvostan äitiäni nyt ihan eri tavalla. Jotenkin se epoksi, lasikuitu, kitti ja väri pysyi poissa talon sisältä.

Paitsi sitten eräänä päivänä. Äiti tulee töistä kotiin ja televisio on olohuoneen lattialla suuren muovin päällä selällään. Isä on laminoimassa täydellisen kaarevan kuvaputken päälle täydellisen kaarevaa kanootin melan lapaa. On käsittämätöntä, etten ole koskaan kuullut äitini huutavan. Minä olisin huutanut.

Ensimmäinen onnistunut koekappale – prototyyppi – on hailakanvihreä ja sen varusteluukkujen aukot on umpeen laminoitu. Se on painavampi kuin sitä seuranneet tuotantokappaleet. Täydellisen kaarevat melat tehtiin tosiaan Finluxin muotoisiksi. Isä kävi Exelin sauvatehtaalta uutta ainetta, hiilikuitua, ja alumiinisia varreksi sopivia putkia.

Voin vakuuttaa, etten ole kertaakaan saanut lapsuudessani selkäni. Silloin olisin varmasti ansainnut, kun irrotimme veljeni kanssa hiilikuidun paperilla ja teipillä kääritystä nipusta ja ihmettelimme sitä. Se oli 70-luvulla hirvittävän kallista. Kuidut olivat kuin mustia pitkiä hiuksia. Onneksi lujia. Vain muutama ”hius” riitti vahvistamaan melan katkeamattomaksi.

En muista miten, mutta muistan kuitenkin sen, että kanootin pohjalle asetettu istumapaikka on myös erään perheenjäsenemme ikuistettu takapuoli.

Kanootilla liikkuminen on jonkinlainen retti. Kajakki on matala, istut siinä vedessä ja kuorenasi on vain muutaman millin kerros kelluvaa ja liukuvaa ainetta. Luonto ja eläimet hyväksyvät sinut, kun liu'ut hiljaisena ja yhtäläisenä osana omin voimin.

Kun vuonna -90 olimme ties kuinka monennella kanoottiretkellä Jukan kanssa, isäni oli jo vuosia aikaisemmin kuollut. Jukka ennätti kuitenkin käydä isän "kanootinpakkauskurssin" ja hänelle oli opastettu, kuinka kanootit tuli kiinnittää auton katolle. Juu-ei. Silloin ei ollut vielä kanoottien kuljetukseen telineitä. Kanootit kiinnitettiin kattotelineisiin naruilla ja niin, että ilmanvastus ei nostanut tai painanut niitä.

Aukon peitteitä oli juuri niin monta kuin olin niitä ommellut. Nii-in. Niin hienolta kuin se näin jälkeensä kuulostaakin, murosikäiselle jonkun sellaisen ompeleminen, mitä ei ollut olemassakaan, oli jotenkin noloa. Oli onni, että Jeskasen koneliikkeen omistajat tunsivat perheeni. Kun tarvitsin jotain, heillä oli tietämystä ratkaista. Minulla on vieläkin paksuhkoa pellavapohjaista ompelulankaa.

Saumojen tiivistämiseen ei keksitty vielä silloin keinoa. Anteeksi, äiti, se silitysrauta. Sadetakkikangas ei sula niin kuin halusin. Lopulta löytyi liima, joka sopi kankaalle eikä kovettunut. Olin onnekas, kun minulle sattui ystävällismielinen kauppias.

Isoveljelleni ei ollut käynyt aikoinaan yhtä hyvin. Ennen kanootteja kotini tuotannossa olivat purjeveneet. Viklan pohjaan piti keksiä liinat, joiden alle jalkaterät asetetaan, kun painetaan venettä vartalon painolla. Ei ollut veneilykauppoja. Isäni keksi, että hautaustoimistossa on varmaankin käytöstä poistettuja arkun laskemiseen käytettäviä

liinoja. Veljeni meni ja kysyi. Suuttunut hautausurakoitsija ajoi pojanklopin ulos.

Arkailen vieläkin. Selvästikään en näe asioita samalla tavalla kuin muut. Meillä on saunan ovena "kääntyvä suihkuseinä" ja kaideköyden päätytulpista tein haluamani säätöjalat. En koskaan kerro kovin laveasti aikomuksiani. Edes Jukka, jolla on pisin kokemus, ei aina heti saa kiinni ideoistani.

Siinä me nyt Jukan kanssa meloimme. Voisi ajatella, että kanootilla edetessä veden pinnassa on jonkunlainen keli. Tasainen, väreilevä, aaltoileva tai vastustava. Oli liukas keli. Etenemiseen tarvitsi vain vähän työtä. Kolo-vettä ylöspäin ja reitti sieltä Haponlahden kautta Haukivedelle on ihanteellinen kanoottireitti. Itse en pidä suurilla selillä melomisesta, ja tälle reitille niitä ei juurikaan satu.

Isäni perintönä meillä on ollut miltei kaikki peruskarttalehdet Suomen kanoottirekellyyn sopivista vesireiteistä. Karttalehtiä aseteltiin suurelle pöydälle niin, että koko reitti näkyi, ja sitten järjestyksessä taiteltiin muovitaskuihin. Kun oli käynyt koko nipun läpi, oli saapunut määränpäähän. Merikortti ei sovellu kanoottirekellyyn yhtä hyvin kuin peruskartta. Kanootilla voi mennä läpi niin kapeaa puroa pitkin, ettei sitä merikortista pysty lukemaan.

Vielä yhdeksi illaksi leiriydymme kotirantaan.

*"Älkää tuskatonta hetkeä toivoko,
silloin se voi joskus pysähtyä kohdallenne ja
äkkiä tajuatte,
että kaikki on hiljaa,
kaikki on tyyntä,
kaikki on rauhaisaa ja sopivasti.*

Se on onni.

*Ja sattuma lennättää sen luoksenne
varmimmin."*

(Eeva Kilpi 1982)

MINNA PII (teksti ja kuvat)

MONTA RAUTAA TULESSA!

**Meiltä laaja valikoima
teräs-, RST - ja alumiini-
tuotteita sekä
palkit, putket ja verkot
määrämittaan leikattuina
ja perille toimitettuna.**

ROMUOSMA

Savonlinnan suurin rautakauppa

Myynti: 050 306 6219

romuosma.fi

Teräsveijarit Oy. Ahertajantie 29, Savonlinna

Läp(i)syöstö – Konstan karu kesäkeidas...

Läpsyöstö – korkean veden aikaan kahdeksi jakautuva saari – sijaitsee Haukivedessä nimikkokylästään ja Lähelähen (Lähdelahden) entisestä laivalaiturista (ryki) länsilounaaseen noin merimailin – tai niillä paikkeilla. Soutamalla sinne mantereelta pääsee, uskaliaimmat uimallakin, mutta moottori-venekuljetus on suositeltavin.

Kertomuksemme päähenkilö Konsta(ntin) Ikonen (s. 3.7.1904 – k. 16.5.1987) kertoilee saaripäiväkirjansa (tämän memoriaalin todellinen lähde) alkusivuilla, miten "Vuonna 1962 syysk. 23 päivänä kohtasivat Savonlinnan ja Varkauden puoleiset vedet toisensa 'syöksyn' kohdalla! Vesi korkeimmillaan marrask. 5 päivän tienoilla, jolloin vettä oli noin 10 cm 'syöksyssä'."

Edellisellä sivulla Saaren Erakko tai Evakko (seurallinen hän oikeastaan oli...) kertoo päivälleen, milloin Haukivesi "loi nahkansa" vuosina 1953–1978. Ja aina toukokuussa, ylistetyssä!

Hiukka ylempänä Läpsyöstöä, Haukivedestä, Vuoksen vesistön keskusjärvestä, tulee etsimättä mieleen (...etsien paremmin) Tevanlahden Saunasaaret, Kota ja Pata. Matalan veden aikaan he olivat sopusointuisesti yhtä ja samaa luonnonrauhaa, korkean kasteen tullessa molemmat saattoivat pullistella itsenäisyydellään – en tiedä.

Joka tapauksessa Olavi Loikkasen perheellä oli saunamökki kesäisiä vierailuja varten siinä Pata-nimisessä maakuoren pullistumassa. Kohtasipa perheen Leena-tytär eräänä suvisena sunnuntaina kosijansa, tulevan aviomiehensä, pikkuisella, kestävän kivisellä Patasaarella, kesämaisemissa.

Kun nyt on todettu kymmenen sentin vesipatjan erottaneen Konstan mökkikiveliön (sellainen se oli ainakin allekirjoittaneen vierailijan muistoissa) suuremmasta Läh-

Läpsyöstö kartalla. (Kuva: Karttaselain / kuva-kaappaus.)

syöstöstä, niin eikö olisi paikallaan, vaikkakin näin jälkikäteen, nimittää Konstan mökkietekare vaikkapa Konstan(ti)nopoliksi!

Etenkin, kun edellinen K.nopoli on vaihtunut jo iät ja ajat sitten Istanbuliksi, muslimien henkiseksi Turkin pääkaupungiksi (+ Ankara). Mitenhän tällaiseen esityksen suhtautuisi nimienvaihtovirastomme? Vaihdonhan voisi sitten taas perua, kun järvi valahtaisi taas niin alavetiseksi kuin esim. vuonna 1942, jolloin mm. Heinharjun Rautamullassa pelattiin jalkapalloa kovalla savipohjalla (allekirjoittaneen vankka muistikuva...).

Kun Konsta todennäköisesti olympiavuotenumme 1952 sai saarisaunansa valmiiksi ystävävierailujakin varten, alkoi hänen nyt käsissäni olevan (pahoin rapistuneen) vieraskirjan, muistojen albumin täyttyminen. Vuosikymmenien työ! Kynäilijöinä etupäässä haukiniemeläiset ystävät ja tuttavat, mutta kynän varteen tarttuvia löytyi muual-

Monipuolisuusmies Konsta Ikonen ei pelännyt tarttua urheilukentällä keihääseenkään - tällä kertaa tosin omalla pihatantereella. (Kuva: Joel Lehtosen jalanjäljillä -kyläkirja.)

takin, mainittakoon saksalaiset ja japanilaiset matkailijat.

Yleisotsikon "Haukivesi loi nahkansa" alla se tapahtui. Ensimmäisellä rivillä julistetaan, että järvi karisti jäähileet hartioiltaan 3.5.1953. Siitä alkaa kymmenien sivujen täyttäminen ja täyteinen riemu kevään voitosta aina vuoteen 1978 saakka.

1950-luku oli muistimme mukaan ensimmäinen sotien jälkeinen vuosikymmen, jolloin nautittiin kylissämme ihmiskontakteista aivan uusilla tavoilla ja fantasioilla. Soudettiin esimerkiksi Konstan vieraaksi Läpsyöstöön, nautittiin isännän ystävällisyydestä, luonnon kauneudesta sekä omasta että naapurin nuoresta voimasta. Elettiin aikaa ennen televisiota...

On sääli, että niin mainioilla viesteillä ja toivotuksilla perustettu, siunattukin saaren vieraskirja on murrosaikana mennyt melkoiseen vuottakuntoon. Onhan siinä kymmenien, ellei peräti satojen kävijöitten alle-

kirjoitukset, ihastuneet irtiotot veden hengessä. Kaukaisimmat vieraat tulivat Kauko-Idästä, Japanista saakka: sivu japanilaisia aakkosia (niinhän sanotaan?) sen todistaa, vaikka kirjoittajan nimi ja kansallisuus jäivät todistamatta.

Läheisimmät kesä-Konstan naapurit, Ilmari Raution suku- ja ystäväpiiri, lomaili Kalamon rantahuvilassa; en tiedä, kuuluuko Kalamonsaari (oik. Kalmonsaaari!) myös heidän omistukseensa? Ilmari, Katri (rouva), Marjatta (tytär), Matti, Paavo ja Erkki (musiikillisesti armoitetut pojat) kuuluivat vuosikymmenet Kalamon ja koko kylänkin seuralämään, Erkki ainakin viime vuosiin saakka.

Niinpä olikin luonnollista, että isä-Ilmari sävelsi ja sanoitti Läpsyöstön sauna-laulun, jonka kaksi värssyä kopioin (luvan perästä tietenkin) Hakalaiseen: "*1. Sanoa sen saanee kai, vaikka oisi maanantai: saunan paikka kaunis on, sekä löyly verraton. 2. Saunan tunnut ruumiissa, riippakoivuun varjossa, suloista on levätä, uutta voimaa kerätä.*" Nuottiviivastot, sävelavain jne. seuraavat. Sekä allekirjoitus: "23/VII 56 Kalamolaisten puolesta: Ilmari".

On jo todettu, että Konstan saunapäiväkirja on kulahtanut huonossa pidossa muutamin paikoin lähes lukemattomaksi. Ajan hammas on nakertanut etenkin lyijykynämerkinnät purkamattomiksi, eikä kuulakärkikynätkään ole kaikistellen olleet paremman jäljen jättäjiä. Nyt hakalaisten johtoryhmä voisi etsiä joukostaan kauniin käsialan omaavan nuorukaisen (myös tytöt ovat nuorukaisia), joka keräisi tämän Vanhan testamentin sivuilta irtoavat nimet ja tunnelmat, sekä kirjaisi sen uuteen Saaripäiväkirjaan, Konstan ystävällisessä hengessä. Niinhän vaikka..?

Mutta vielä yksi muistokäynti pvm:ltä 14.8.-55 klo 13.56: "Neljä kovaa contra-miestä, viettivät iltaa ja alkuyötä Konstan tuttuina

saunavieraina, kera taarin ja iltapäiväaurin-
gon, sekä totesivat ettei paratiisia ilman
käärmettä! Tämän paratiisin käärme oli se,
että ikimuistaisen illan, yön ja aamun ja
puolen päivän jälkeen oli edessä haikea
kotimatka. Vakuudeksi: Reino Liukko, Esko
Ikonen, Erkki Liukko ja

TUOMO LOIKKANEN.”

PS. Koko ajan olen sisävesisaaren nimeksi
kirjoittanut Läpsyöstö, vaikka onhan se vi-
rallisesti Läpisyöstö, sattuneista syistä, ve-

den purkauksista, murteista. Nythän käsit-
telemämme saari kuuluu Linnansaaren kan-
sallispuistoon Seurasaaren, Uottoluodon,
Rauniosaarten, Niittysten, Tuunaansaaren,
Louhisaarten ja nimen antaneen itse Linnon
kanssa – unohtamatta niitä lukuisia saari-
kaunokaisia, jotka tästä esityksestä tosin
puuttuvat. Rauniosaarten vieruksilta löytyy
myös Haukiveden syvin kohta. Paikallinen
Lauri (Lassi) Itkonen sen todisti: Raunio-
saaren juuma on 50 metriä syvä! Siihen oli
uskominen...

Konstan sauna talviasussaan vuosikymmenten takaa. (Kuva: Ikosten kotialbumi.)

Konstan sauna kesällä 2022. (Kuva: Kari Turunen.)

Helmer Naukkarinen 92 v.

Helmer on yksi Haukiniemen Hakan perustajajäsenistä. Hän syntyi Haukiniemessä ja asui kylässä 50-luvun loppupuolelle saakka, jolloin Naukkarisen perhe muutti kaupunkiin.

Työuran Helmer teki kirvesmiehenä, eläkkeelle hän jäi Savonlinnan kaupungin palveluksesta 80-luvun lopulla. Nykyään Helmer asuu yksin Savonlinnan Heikinpohjassa. Helmerin vanhin poika Ari käy auttamassa käytännön asioissa.

Helmer oli 21-vuotias, kun Haukiniemen Haka perustettiin vuonna 1953. Helmerin mukaan idea Hakan perustamiseen oli Osmo Loikkasen. Osmon ja Helmerin lisäksi perustajajäseniä olivat Martti Taskinen, Reino Liukko ja Kalevi Airas.

Kylällä urheiltiin tuohon aikaan monissa eri lajeissa, pääasia oli kuitenkin jalkapallo. Pelimatkoja tehtiin matkojenkin päähän, kuten esimerkiksi Mikkeliin. Pelireissut kuljettiin ”koppiautolla”, joka oli pieni kuorma-auto, jonka lavalle oli rakennettu koppi. Useimmille tuli kopissa matkapahoinvointia, ja siksi varsinkin pelin alku saattoi olla tahmeaa. Helmer oli useimmiten maalivahina, mutta joskus myös kenttäpelaajana.

Hakan joukkue ensimmäisessä sarjapelissä Simpeleellä vuonna 1953. Helmer ylärivissä 3. vasemmalta. (Kuva: Kylät urheilevat -historiikki.)

Jalkapallon lisäksi yleisurheiltiin. Helmer kertoo, että korkeushypyssä hän ylitti ensimmäisenä 150 cm. Myös lentopalloa ja pesäpalloa kylällä pelattiin. Ennen Hiesun kentän valmistumista urheiltiin Särkijärven kentällä, vaikka kenttä oli ollut viettävä.

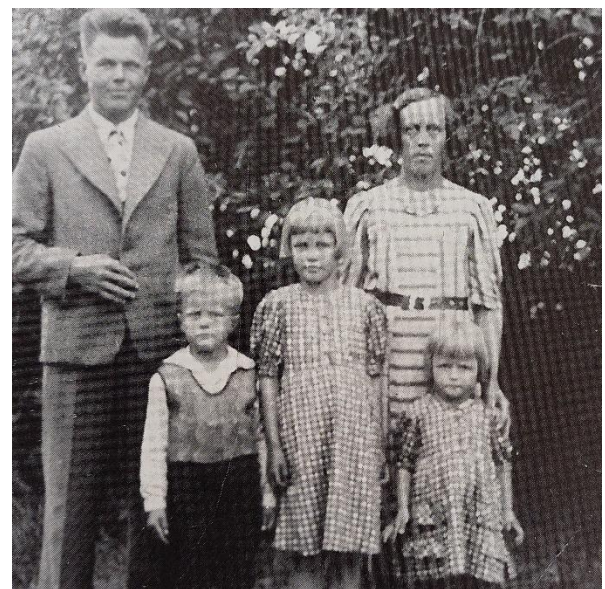
Talvella hiihdettiin ja luisteltiin, Helmerilläkin oli omatekoiset luistimet. Hiihtokilpailuja järjestettiin. Helmer muistaa, että varsinkin Tiilikaisen Seppo oli ollut hyvä hiihdossa.

Haukiniemessä asuessa Helmer oli aktiivisesti mukana Hakan toiminnassa. Kaupunkiin muuton jälkeen hän kuului vielä jalkapallojoukkueen kokoonpanoon, mutta muussa toiminnassa hän oli vähemmän mukana.

Kaiken kaikkiaan Helmer muistaa Hakan toiminnan alkuajat vilkkaana. Hän toivottaa Hakalle, hakalaisille ja koko kylälle menestystä tulevaisuudessa.

Haastattelijoina Helmerin serkut Maija ja Ulla Kaartinen.

MAIJA KAARTINEN

Veikko ja Tyyne Naukkarinen lastensa Helmerin, Aulin ja Annelin kanssa Mäen tilan suuren kirsikkapuun juurella. (Kuva: Joel Lehtosen ja Jani Jämsän -kyläkirja.)

Oravi Forest Oy

Oravi Forest Oy on syntynyt sukupolvenvaihdoksen kautta vuonna 2017. Markku Laitisen perustama yritys työllisti Ismo, Janne, Joonas, Lassi ja Matti Laitisen, yksi kerrallaan, ja lopulta veljekset jatkoivat yri-
tystoimintaa isänsä jalanjäljissä.

Voimalla viiden veljeksen

Kaikki viisi veljestä ovat tiiviisti mukana yrityksen toiminnan suunnittelussa sekä toteutuksessa. Veljekset ajavat edelleen koneita täysipäiväisesti ja töitä tehdään kahdessa vuorossa.

Yrittäjyys näkyy jokaisen veljeksen elämässä niin, että päiville tahtoo kertyä pituutta. Kymmentuntinen työpäivä ei ole mikään harvinaisuus. Erityisen työteliäitä ovat talvet, kun metsätöitä on tehtävä kelissä kuin kelissä.

Yritys työllistää yrittäjäviisikon lisäksi kahdeksan ammattilaista, joista yksi on veljes-
sarjaan kuuluva Jussi Laitinen ja toinen Jan-
nen puoliso Merike Laitinen, joka hoitaa
hallinnollista puolta. Yrityksellä on kolme
harvesteria eli hakkuukonetta ja neljä ajo-
konetta, joilla se tekee metsähakkuita Hei-
näveden ja Varkauden alueella.

– Urakka-alue on Tappuvirran ja Hanhivir-
ran lossien tuolla puolen, kertoo yhtiön toi-
mitusjohtaja Ismo Laitinen.

Yhtiö hakkaa puuta Versowoodille, UPM:lle
ja Stora Ensolle pääosin yksityisten maan-
omistajien, mutta myös yhtiöiden omissa
metsissä.

Metsäkoneurakointi on vienyt myös Suo-
men rajojen ulkopuolelle, nimittäin Sak-
saan. Saksassa veljekset ovat päässeet työ-
skentelemään erilaisilla metsätuhoaluilla,
jossa kirjanpainajan toukka on päässyt val-
loilleen.

Oravi Forest Oy:n veljesviisikko vastaanotta-
massa palkintoa Etelä-Savon yrittäjägaalassa
20.1.2024. Vasemmalta Matti, Lassi, Janne, Ismo
ja Joonas Laitinen.

Kirjanpainajan on peloteltu aiheuttavan tu-
levaisuudessa pahoja tuhoja myös Suo-
messä. Kirjanpainajan toukka voi tuhota
täysikasvuisen puun parissa viikossa. Kui-
vat kesät ja lauhdat talvet lisäävät riskiä, ja
metsänomistajien on reagoitava nopeasti,
jos tuhoja ilmenee. Veljekset ovat toimineet
Saksassa vuodesta 2020.

– Kyllähän se rajulta näytti, kun isoja alueita
kuusimetsää oli siellä kuivunut ruskeaksi.
Tuhot ovat iskeneet alueittain eikä niitä ole
onneksi kauttaaltaan koko maassa, itsekin
Saksassa hakkaamassa käynyt Ismo Lai-
tinen kuvailee.

– Täälläkin on viimeisten viiden vuoden ai-
kana tehty avohakkuita jopa kasvuikäisissä

metsissä kirjanpainajan pelossa, Janne Laitinen toteaa.

Oravi Forestilla yhteistyö ja avoimuus ovat kaiken toiminnan perusta. Veljekset arvostavat, kunnioittavat ja tukevat toisiaan. Yhteistyö onkin sujunut mallikkaasti.

– Sopu on säilynyt, asutaan lähekkäin ja ollaan yhdessä vapaa-ajallakin. Herkästi se juttu kyllä menee työasioihin, Matti Laitinen myöntää.

Veljekset suhtautuvat työntekijöihinsä samalla ajatuksella kuin toisiinsa. Työntekijät ovat erittäin tärkeä ja olennainen osa yrityksen voimavaroja ja näin myös menestystä. Ilman osaavaa ja hyvinvoivaa henkilöstöä meillä ei olisi tällaista organisatiota, joka meillä nyt on.

Maakunnallinen yrittäjäpalkinto

Veljesten uurastus onkin palkittu, sillä Etelä-Savon yrittäjät palkitsivat metsäkoneyhtiö Oravi Forest Oy:n vuoden 2023 maakunnallisella yrittäjäpalkinnolla. Arvostettu tunnustus myönnetään yrittäjälle tai yritykselle, joka on osoittanut poikkeuksellista yrittäjyyttä ja vaikuttanut merkittävästi toimintaympäristöönsä.

Valintaraati oli valinnassaan yksimielinen. Vuotta aiemmin Oravi Forest Oy valittiin Savonlinnan seudun vuoden nuoriksi yrittäjiksi. Maakunnallinen yrittäjäpalkinto tuli veljeksille yllätyksenä.

– Onhan se iso juttu, mutta ei sitä osaa vielä oikein sisäistää, pian parikymmentä vuotta "tekokoneen" eli harvesterin puikoissa viihtynyt Lassi Laitinen kertoo.

Palkintoperusteissa kehdutaan yhtiön korkealaatuista työtä, joka näkyy esimerkiksi harvennushakkuiden työnjäljessä ja apteerauksessa eli runkojen katkaisukohtien määrittämisessä. Apteerauksella on iso

vaikutus metsänomistajan tilipussin paksuuteen.

– Asiakkaat ovat olleet tyytyväisiä, ja se on paras palkinto työstä. Tämä on vähän kuin ravintolan pitämistä: jos ei sapuskat miellytä, niin paikkaan ei enää uudestaan tulla. Sama juttu se on tässäkin hommassa, toteaa yhtiön hallituksen puheenjohtajana toimiva Janne Laitinen.

Janne Laitisen mukaan omalle työlle asetettu korkea vaatimustaso on tuonut tulosta, ja yhtiö on nykyisin haluttu yhteistyökumppani.

Oravi Forest Oy:n tulevaisuus

Vakaa kasvu on mahdollistanut investoinnit kalustoon. Viime vuonna investointeja tehtiin kahdella miljoonalla eurolla. Useita työkoneita vaihdettiin uusiin, lisäksi uusittiin yhtiön autokantaa.

Investoinnit ovat olleet merkittävä osa Oravi Forest Oy:n menestystarinaa. Vuoden 2023 investoinnit nousivat noin 2 miljoonaan euroon, mikä osoittaa yrityksen vahvan sitoutumisen ja uskon tulevaisuuteensa.

– Tällä tavalla saadaan työtä tehostettua ja turvallisuutta parannettua, Ismo Laitinen perustelee.

Neljä viimeisintä konetta on katsottu viisaimmaksi ottaa huoltosopimuksen piiriin. Tällöin uusinta tekniikkaa edustavien koneiden huollot ja ohjelmistojen päivitykset tulevat taatusti ajallaan tehdyiksi.

– Kuuntelemme luonnollisesti kuskien mielipiteitä koneita vaihtaessamme. Joidenkin kuskien merkkiuskollisuus on suurempaa kuin toisten. Mutta ammattilainenhan savotoi millä merkillä tahansa, sillä nykyisten koneiden ominaisuudet ovat melko lähellä tosiaan, Ismo Laitinen puntaroi.

Molempien metsäkonemerkkien huoltopalvelut ovat esimerkillisellä tasolla. Apua saa Joensuusta, Kuopiosta ja Mikkelistä.

Ammattilaisia konekuskeja on riittänyt melko mukavasti. Joskus kuskit soittelevat kyselevät työtilannetta. Välillä yritys on pysynyt antamaan työtä, mutta ei suinkaan aina. Parhaimmat ammattilaiset tuppaaavat Laitisen kokemuksen mukaan olemaan jo vahvasti työn syrjässä kiinni, eikä heillä ole useinkaan intoa työpaikan vaihtoon.

Työtilanne on Laitisen mukaan ollut tähän asti ihan kiitettävä, mutta nyt markkinat ovat hiukan muuttuneet. Erityisesti saha-teollisuudella näyttää olevan hankaluuksia. Sahojen pihat näyttävät olevan lautaa ja

lankkua täynnä, joten uutta sahattavaa ei ihan heti tarvitse hankkia.

Tilanne on kääntänyt savotat aiempaa enemmän harvennuksien suuntaan. Kun Venäjän hyökkäyssota alkoi, niin alueen metsäalalla tilanne kääntyi myönteiseksi. Puu teki kauppansa ja koneet saivat jyllätä sen kun kerkesivät.

Mutta nyt sota näyttää kolikon toisen puolen. Varovaisuus maailmanmarkkinoilla luo epävarmuutta ja investointeja lykätään. Hinnat nousevat, korkokanta kipuaa ja inflaatio jyllää. Kaikki tämä heijastuu ikävällä tavalla metsään asti.

MERIKE LAITINEN (teksti ja kuva)

AGATAN

HIERONTAPALVELUT/HIERONTAHOIDOT

- klassinen hieronta
- fasciakäsittely
- nivelkäsittelyt
- vyöhyketerapia
- kuumakivihieronta
- intialainen päähieronta
- aromahieronta
- lymfahieronta
- bambuhoidot

Koulutettu hieroja AGATA LAITINEN

Ruutananlammentie 36, Ahvensalmi

Ota yhteyttä: 0400 676 117

Yksi (tyis) tie - monta asiaa

TIEISÄNNÖINTI PALVELUMME

Koulutettu ja nykyaikainen yksityistiepalvelumme perustuu avoimuuteen, rehellisyyteen ja oikeudenmukaisuuteen. Käytössämme on ammattimaisen tieisännöinnin tarpeisiin räätälöity nykyaikainen toiminnanohjausjärjestelmä, jolla hallinnon käytännön toimet onnistuvat niin perinteisessä paperisessa kuin sähköisessäkin ympäristössä tai asiakkaan tarpeiden mukaisessa yhdistelmässä. Toimimme Enonkosken, Savonlinnan ja lähikuntien alueella.

TIEKUNTIEN HALLINTO

Ulkopuolisen palkkaaminen tiekunnan hallintoa hoitamaan helpottaa hoitokunnan jäsenten tehtäviä ja monesti rauhoittaa erimielisyyksiä. Kustannus hallinnosta jaetaan osakkaille tasan perusmaksuna. Tarvittaessa toimimme myös toimitsijamiehenä.

TIEKUNNAN PERUSTAMINEN, LAAJENTAMINEN JA JAKAMINEN

Perustettu tiekunta on edellytys sille, että voi saada kunnan ja valtion avustuksia.

TIEN YKSIKÖINTI

Tien yksiköinti on perusta tienpidon kustannusten oikeudenmukaiseen jakamiseen. Jos yksikkölaskelma on yli 5 vuotta vanha, kannattaa harkita sen päivittämistä, sillä tien käytössä tulee usein vuosittain muutoksia. Maanmittauslaitoksen uusin tieyksiköinnin julkaisu on vuodelta 2023.

Olisiko nyt aika päivittää yksiköintilaskelma vastaamaan osakkaiden saamaa hyötyä?

Enonkosken Kodinhelmi Oy
Y:2345225-3

Enonkoskentie 7T
58175 ENONKOSKI

info@enonkoskenkodinhelmi.fi
045 265 6161 / 050 551 4919

OTA OSAA! ELÄMÄÄ SUUREMPI YRITYS - WANHA KAUPPIASTALO

Jätä jälkesi historiaan

Sinä voit olla mukana säilyttämässä Enonkosken kulttuurihistoriaa. Osallistu Elämää suurempaan Yritykseen - Wanhakauppiastalon peruskunnostustyö tuleville sukupolville jatkuu.

Talon katto on saatu uusittua ja nyt on aika kengittää taloa ja kunnostaa talon "sielun peilejä" eli ikkunoita.

Elämää suurempi yritys - Wanhakauppiastalo pähkinäkuoressa:

- Kauppias Antti Kuokkasen 1910-luvun loppupuolella rakennuttama asuin/liikerakennus kosken partaalla, keskellä kylää. Ollut suvun hallussa 3. polvella.
- 2016 alkaen yhden naispienyrittäjän haave itse rakennuksen että "palasen" säilymisestä. "Palasen", joka on merkittävä osa Enonkosken ainutlaatuisesta kulttuurihistoriallista ympäristöstä.

Osta nimesi/nimikirjaimesi käsinkaiverrettuna talon seinähirteen

Sisältää: nimi/nimikirjaimet käsinkaiverrettuna talon seinähirteen, kunniakirja osallistumisesta Elämää suurempaan Yritykseen! 50,00€

Osta nimikkoikkuna - pelasta talon sielun peili

Sisältää: talon ikkunan nimikointi käsinkaiverrettuna ikkunakarmiin, kunniakirja osallistumisesta Elämää suurempaan Yritykseen! 500,00€

Lämpimästi kiittäen: Airi, Enonkosken Kodinhelmi Oy Y:2345225-3

*Kukkia
elämän iloihin
ja suruihin!*

Enonkoskentie 7T, 58175 ENONKOSKI Puh: 045 265 6161
Sposti: info@enonkoskenkodinhelmi.fi

Tilaa kukkia verkosta 24/7
enonkoskenkodinhelmi.ekukka.fi
Kotiintoimitus tai nouto myymälästä tai
noutopisteistämme Savonlinna Kakkukaaos
Auvisenrinteessä ja Oravissa Wanha puoli.

Palvelemme kesäaikaan:
Ma-To 9-17 Pe 9-19
La 9-14 Su 11-14
Juhannusaatto 9-12 25.&26.6. lomalla
27.6.-4.8.
Ma-Pe 9-17, La 9-14, Su 11-14

Pirkon puutarha

Tämä ainutlaatuinen puutarha sijaitsee Savonlinnan kaupungin Varparannan kylässä. Pirkko Ollikainen on rakentanut pihapuutarhaansa vuodesta 1997 saakka luoden siitä hienon ja aisteja hivelevän kokonaisuuden.

Puutarha koostuu monista upeista kasvi- ja kukkaryhmistä. Pirkon taidokkaasti, usein kierrätysmateriaaleista loihtimat rakennelmat ja koristeet täydentävät kokonaisuutta. Polut kuljettavat aina uusiin ihaniin näkymiin.

Sanat ja kuvatkaan eivät riitä välittämään sitä tunnelmaa, minkä tämä puutarha tarjoaa. Yritämme kuitenkin kertoa jotain puutarhan kauneudesta ja itse tarhurista.

Pirkko kertoo, että kiinnostus kasveja kohtaan sai alkunsa hänen osallistuessaan lapsena 4H-kerhon toimintaan. Kotipiha antoi myös voimakkaan kauneuden kokemuksen äidin hoitamien kukkapenkkien ja kasviin myötä. Äidin apulaisena hän sai oppia monenmoista kasvien hoidosta.

Nuoruusvuosina asuessaan Etelä-Suomessa Pirkko keräsi paljon kasveja, joita hän sitten vei kotipaikalleen. Pirkko miettii, voiko kiinnostus puutarhanhoitoon ja kasvien monimutkaiseen elämään olla myös sisäsyntyistä.

Mistä sitten runsaslukuiset ideat puutarhaan saavat alkunsa? Pirkon mielestä yksi suurimmista ”ideapankeista” on luonto itse.

Taidetta Pirkon puutarhassa.

Kivet, kannot ja maaston muoto vaikuttavat paljon siihen, minkälainen kasvi tai kasvi-ryhmä mihinkin tulee. Myös Pinterest ja kaikki puutarhaan liittyvät tv-ohjelmat ovat suuri innoituksen lähde.

Kasvit Pirkko joko kasvattaa itse tai ostaa taimistoilta tai puutarhaliikkeistä. Ystävien kanssa tehtävä kasvien vaihto näyttelee myös merkittävää osaa kasvivalikoimaa laajennettaessa. Erikoisuuksia Pirkko on hankkinut myös ulkomaille suuntautuneilta puutarharetkiltä.

Tässä kauniissa puutarhassa on perennoja, pensaita ja puita yhteensä noin 1000 erilaista lajiketta. Valikoima on siis valtavan suuri.

Näin laajan puutarhan hoitaminen viekin kesällä melkein kaiken vapaa-ajan, eikä Pirkolla siksi toistaiseksi ole puutarhan laajentamissuunnitelmia. Kuluneen kevään iso projekti on ollut uusi, kookas lasinen kasvihuone, jossa on tilaa hoitaa kasveja, mutta myös viettää aikaa nauttien puutarhan kauneudesta.

Kevät on puutarhanhoidon työläintä aikaa. Silloin ei valoisa aika oikein riitäkään. Keväisin puutarha siistitään talven jäljiltä, maaperä lannoitetaan, kylvetyt taimet koulitaan ja siirretään kasvihuoneen lämpöön. Kellarista kuljetetaan talvisäilössä olleet kasvit kasvihuoneeseen tai suoraan ulos. Hankitaan uusia kasveja, jaetaan entisiä ja istutetaan uudelleen.

Kesällä taas kastelu tuo näin isossa puutarhassa omat haasteensa. Tämä puutarha kastellaan pääasiassa järvivedellä, joka kuljetetaan traktorilla rannasta kotipihaan.

Syksyllä puutarha laitetaan talvikuntoon. Arat kasvit suojataan ja talvisäilöön kuljetetaan sinne kuuluvat kasvit. Ruukut ja muut puutarhatyökalut puhdistetaan seuraavaa kevättä varten.

Pirkko puutarhassaan.

Pirkon lempikukkia ovat pionit ja kärhöt, vaikka ne ovatkin melkein hankalimpia kasvatettavia. Toki kaikilla kasveilla on omat haasteensa. Käytäntö opettaa parhaiten epäonnistumisien ja onnistumisien kautta, missä olosuhteissa mikin kasvi menestyy.

Vuosien kuluessa pihan kasvillisuus ja luonne muuttuvat paljon ollen jatkuvassa muutostilassa. Kasvit täyttävät niille varatut paikat rehevyydellään tai sitten eivät menesty lainkaan. Niitä täytyy siirrellä ja jakaa. Sitähän puutarhanhoito on – koskaan ei tule valmista! Lisäksi tarhuri luo koko ajan uusia toteuttamiskelpoisia ideoita. Samalla myös työmäärä puutarhassa lisääntyy.

Puutarhanhoito täyttää melkein kaiken Pirkon vapaa-ajan, mutta työ kannattaa, sillä tämä harrastus palkitsee ja voimaannuttaa paitsi tekijänsä myös kaikki puutarhassa vierailijat. Mikä ilo onkaan vaihtaa ajatuksia ja kasveja samaan harrastukseen hurahtaneiden kesken. Samalla voi saada jopa uusia ystäviä!

Puutarhanhoito on tutkitusti hyväksi myös henkiselle hyvinvoinnille. Jo viidentoista minuutin puuhastelu puutarhassa rauhoittaa mielen ja vähentää stressiä. Puutarhassa touhuaminen on myös mitä parhainta fyysisen kunnon hoitamista.

Pirkko on ahkera ”puuhastelija”, niin kuin hän harrastuksiaan nimittää. Puutarhanhoidon lisäksi kaikenlainen käsillä tekeminen on Pirkolle mieluista. Hän on mm. virkannut 20 ihanaa laukkua talven aikana, osallistunut koko kevään kestäväälle rakukurssille, tehnyt huovutustöitä sekä ohjannut erilaisia harrastekursseja AnnaCatharinassa.

Koska Pirkko on saanut luovuuden lahjan, pystyy hän itse myös suunnittelemaan puutarhansa ja tekemänsä käsityöt. Pirkko käy osa-aikaisesti työssä, mutta hyvä ajankäytön hallinta mahdollistaa hänelle myös laaja-alaisen ja runsaan liikunnan harrastamisen.

Suosittellemme kurkkaamaan Avoimet puutarhat -sivustoa. Sieltä löytyy kuvia ja lisää tietoa Pirkon kauniista pihasta.

Ihanaa puutarhakesää kaikille lukijoille!

RITVA LOIKKANEN (teksti) &
EIRA VAULIMO (teksti ja kuvat)

Aitan pääty.

Havuja Pirkon puutarhassa.

Tekoälyllä leikkimistä

Puruvesi-lehden lukijat ovat saattaneet huomata, että allekirjoittanut aluekappalainen on kevään aikana intoutunut käyttämään tekoälyn luomia mahdollisuuksia. Enemmän kai leikkimielessä kuin tosissaan. Pelkoa ei ole, että ainakaan tämä pappi siirtäisi saarnansa kirjoittelut tekoälyn tehtäväksi.

Hauskaa hupia tekoälystä on. Samalla huomaa tämän heikkoudet. Varsinkin, jos pyytää sitä tekemään kuvaa ihan vain sanallisen kuvauksen perusteella. Olen nähnyt tekoälyn laatiman kuvan, jossa Äiti Teresa taistelee köyhyyttä vastaan. Nyrkit pystyssä oleva laupeuden lähettiläs ei vastaa ihan historian kuvausta.

Osaa se kaunistakin tehdä. Kun pyytää sitä kertomaan Haukiniemestä ja kehumaan sitä, lopputulosta voi sanoa runolliseksi:

”Haukiniemi, tuo Savonlinnan helmi, kylä jossa luonnon kauneus ja ihmisten lämpö kohtaavat. Täällä, missä Saimaan kirkkaat vedet syleilevät rantoja ja taivas avartaa mielen, asukkaat elävät sopusoinnussa ympäröivän luonnon kanssa.

Kylän metsät ovat kuin vihreitä saleja, joissa jokainen puu kertoo oman tarinansa. Niityt kukkivat kesäisin tuhansien värien loistossa, ja talvisin lumi peittää maiseman pehmeään valkoiseen vaippaan. Haukiniemen auringonlaskut ovat kuin taideteoksia, jotka maalaavat taivaanrannan pastellisävyillä joka ilta.

Asukkaat, nuo Haukiniemen sydämen lyönnit, ovat yhtä monimuotoisia ja värikkäitä kuin niittyjensä kukat. Heidän yhteisöllisyytensä ja vieraanvaraisuutensa ovat vertaansa vailla. He rakentavat yhdessä, juhli-
vat yhdessä ja pitävät huolta toisistaan – he ovat ylpeitä juuristaan ja kylänsä perinnöstä.

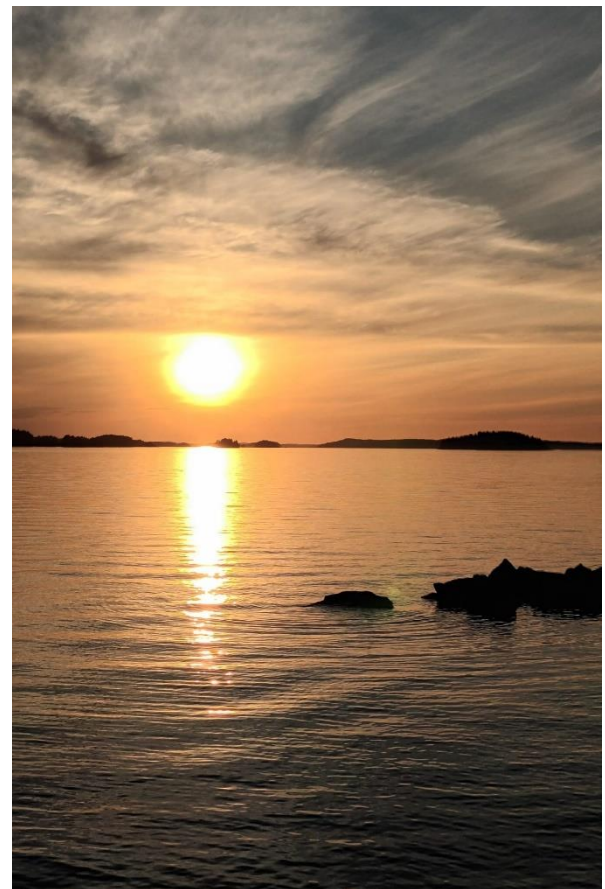
Haukiniemi ei ole vain paikka kartalla, se on kokonaisuus, jossa jokainen päivä on juhlaa luonnon ja yhteisön harmoniassa. Se on kylä, joka ei ainoastaan sijaitse Savonlinnan koillisosassa, vaan myös syvällä asukkaidensa sydämissä.”

Tietokoneiden tekoäly ei ajattele itse vaan prosessoi vastauksensa kaikesta vapaassa internetissä olevasta informaatiosta. Niinpä ehkäpä tämänkin tuotoksen taustalla ovat ne lukuisat runoilijat ja kuvailijat, jotka ovat näitä seutuja verbaalisesti tallentaneet.

Hyvää kevättä ja alkavaa kesää kaikille!

TERO TYNI

Enonkosken aluekappalainen

Auringonlasku maalaa Haukiveden selkää ja taivaanrantaan pastellisävyillään. (Kuva: Ritva Loikkanen.)

Juvolan koulu toiminut 100 vuotta

Vuonna 1921 tuli voimaan laki, että jos kylän alueelta 5 kilometrin säteellä löytyy 30 oppilasta, sinne täytyy perustaa oma koulu. Juvolan lapset olivat käyneet koulua Oravis-
sa, jossa oli koulu toiminut jo parikymmentä vuotta, sekä 1904 perustetussa Haukinie-
men koulussa. Tosin monet lapset jäivät opetusta vaille, vanhemmat kun pitivät työhön opastamista koulunkäyntiä tärkeämpänä.

Koulu alkoi tienristillä Otto Sikasen talossa, koulun paikka selvisi helposti. Osa taloa tuli koulun käyttöön ja pöytäkirjaan merkittiin, että kouluhuoneesta ovet ja ikkunat täytyy pestä ja "silta" maalata. Säämingin kirkolta tilattiin kirjanpitolihvit ja pöytäkirja.

Kouluaineet olivat paljolti samoja kuin nykyisin: piirustusta, lukemista, kaunokirjoitusta, laskentaa, uskontoa, laulua, käsitöitä. Olihan naisopettajalla tekemistä, että sai kaikiki sujumaan, olihan mukana jo useita vuosia opetusta saaneita ja vasta-aloitte-
telijoita.

Omat eväät piti olla mukana, kouluruokailu järjestettiin vasta sodan jälkeen. Sähkövaloa ei ollut, lämmitys ja vedenkanto hoitui yhteistyössä. Opettajien saanti oli välillä vaikeaa, läheltä oli vaikea saada asuntoa. Vuosikymmenen lopussa koulun rakennukseen saatiin opettajan asunto. Seuraava suurempi remontti oli 60-luvun lopulla. Viimeiset vuosikymmenet opettajat asuivat muualla ja kulkivat autoilla töihin.

Alkuvuodet oppilaat tarpoivat kouluun kuka mitenkin, ja joillakin koulumatka oli yli 5 kilometriä. Viimeisinä vuosina oli käyttöä koulukuljetustaksilla tai linja-autolla, saattoivathan pisimmät matkat kouluun olla yli 20 kilometriä.

Oppilasmäärä lisääntyi alun kolmestakymmenestä yli sataan 30-luvun alussa. Sotavuosista lähtien oppilasmäärä on vaihdellut 40–60 välillä, väheten koko ajan 2000-luvulla nykyiseen reiluun kahteenkymmeneen. 50-luvulla oppilasmäärää lisäsivät Laasalan kylän lapset, kunnes heitä alettiin

Alkuperäinen Juvolan koulu. (Kuva: Joel Lehtosen jalanjäljillä -historiikki.)

kuljettaa Enonkoskelle, jonne peruskoulu-uudistuksen jälkeen siirtyivät myös Juvolan yläasteikäiset oppilaat.

Pisimmillään opetusta on saanut neljä sukupolvea samasta suvusta. Kevät- ja joulujuhlat kokosivat koulun tilat täyteen joka vuosi.

Vuosikymmenten kuluessa lakkasivat Haukiniemen koulu ja Oravin koulu v. 1967 ja Ahvensalmen koulu v. 1993. Näitten koulujen oppilaat siirtyivät Juvolaan, joka toimi pitkään kolmiopettajaisena. Nykyisen kahden opettajan lisäksi koululla työskentelee kouluavustajia ja keittäjä/siivooja.

Juvolan koulussa on opetusta saanut 100 vuoden aikana yli tuhat lasta, ja työtä se on antanut sadoille ihmisille. Useat opettajat ja muu henkilökunta ovat olleet virassaan vuosikymmeniä.

Koulutalo on ollut 100 vuoden aikana kylän keskeinen kokoontumispaikka monenlaiselle toiminnalle. Alusta alkaen kaikki vaalitoimitukset olivat koululla. Alkuvuosien iltatoiminnoista ei ole pöytäkirjoja. Viikoittainen lasten päiväkerho toimi koululla,

kansalaisopistolla oli koko talven kestäviä kursseja, mm. tanhuttiin, oli käsityö-kursseja, posliininmaalausta. Vuosikymmenet toimi jumpparyhmä, ja pitkään oli samaan aikaan lasten ulkoliikuntakerho. Hiihtokilpailuihin ja laskiaisriehoihin osallistui koko kylä.

Yhden illan tilaisuuksia oli paljon: oli vaalitalaisuuksia, ensiapukursseja, palontorjuntaa, miesten ruuanlaittokursseja, tanssikursseja ja maatalousnaisten kokoontumisia.

Isoja, koko koulun täyttäneitä juhlatilaisuuksia olivat myös itsenäisyyspäiväjuhlat, maatalousnaisten tasavuosijuhlat ja kaatuneitten muistomerkin paljastusjuhlat. Kylän väestön ikääntyessä ja vähetessä juhlien järjestäjät ovat loppuneet.

Viimeinen ”ponnistus” oli koulun lopetusjuhla lauantaina 25.5., jonne entiset ja nykyiset oppilaat ja muut kyläläiset kokoonoutuivat juhlistamaan koulun taivalta.

IRENE MAKKONEN (RITVA NIIRASEN)
Säämingin historiaa käsitteleviin muistiinpanoihin perustuen)

Juvolan koulu keväällä 2024. (Kuva: Ritva Loikkanen.)

Juvolan koulun oppilaat laskettelureissulla

Juvola kävi laskettelemassa Ruunarinteillä 13.3.2024. Ensin tultiin koululle. Koululle tuli isompi bussi ja sillä lähdettiin kaupunkiin päin. Matka sujui hyvin ja nopeasti. Perillä mentiin vuokraamaan varusteita, laittamaan sukset, monot ja kypärä päälle. Henkilökunta auttoi hyvin. Koot löytyivät hyvin ja sitten mentiin hissillä ylös. Laskettelin suurimman osan ajasta Ainon kanssa. Laskettiin kaikki muut rinteet paitsi musta. Yhden rinteeseen me nimesimme Ainon kanssa kuoleman rinteeksi, koska kun se oli metsäreitti, niin aluksi tökkäsin suksella risuun ja kaaduin. Seuraavaksi kaaduin, koska vastaan tuli kumpuja ja löin pääni mutta ei sattunut. Nousin ja jatkoin matkaa sinne, minne Ainokin oli mennyt. Kun pää-

simme tarpeeksi pitkälle, siellä tuli vastaan puuhyppyreitit. Siellä oli muitakin jumissa, koska kukaan ei uskaltanut mennä niistä. Minä ja Aino otimme sukset pois ja kävelimme vähän matkaa normimäelle. Sen jälkeen menimme hissille takaisin. Laskimme vielä monta mäkeä ja päätimme vuorotellen mäet. Laskettiin kahvilalle ja syötiin ensin koulun eväät. Minä olin unohtanut lompakon alhaalle, joten jouduimme laskemaan alas. Kun olimme taas kahvilassa, söimme ostamamme eväät. Sen jälkeen laskettiin vielä hetki ja paistettiin makkaraa. Laskimme vielä 10 minuuttia ja sitten otimme varusteet pois. Oli hyvä sää ja tosi kivaa.

HELGA SALLINEN, 3. LK

Juvolan koulu meni 13.3.2024 laskettelemaan Ruunarinteille. Siellä oli hauskaa, mutta kun menin metsäreitille, niin lensin hyppyristä ja itkin melkein, kun päähän sattui ja suksi lensi. Kun menin mustasta rinteestä, niin lensin ja minua sattui takapuoleen. Kun menimme Lilian kanssa punaisesta rinteestä niin menimme tykkinä, mutta onneksi en kaatunut. Meillä oli aurinkoinen sää. Kun menin Lilian kanssa hisseissä, niin se oli kivaa. Meillä oli kivaa.

ELSA OJASALO, 3. LK

Kun me tulimme sinne, menimme laittamaan monot jalkaan. Sitten minulle näytettiin metsäreittejä, koska en tiennyt niistä. Sitten laskettiin kilpaa ja se oli kivaa. Sitten meillä oli ruoka. Ruokana meillä oli lihapiirakoita ja banaania. Sitten jatkettiin laskettelua ja kaaduin pari kertaa. Meillä oli hyvä aurinkoinen sää. Sitten me paistimme makkaraa. Sitten kaaduimme metsäreitillä. Ja lähdettiin takaisin koululle.

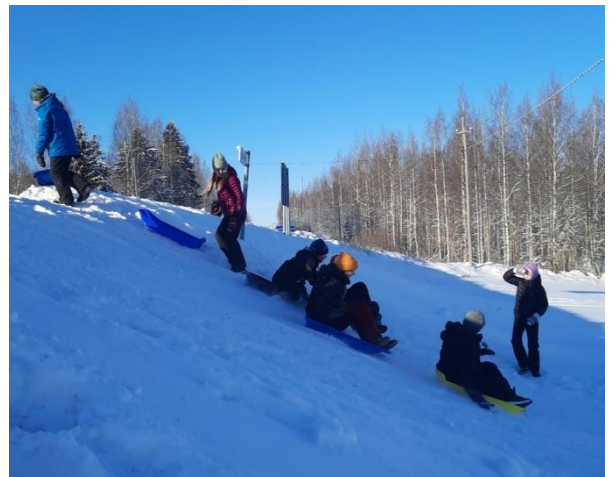
AATU SEPPÄNEN, 3. LK

Olimme Ruunarinteillä laskettelemassa 13.3.2024. Tykkään lasketella ja tällä kertaa laskettelin Elsan kanssa. Laskettelimme Elsan kanssa monista mäistä esimerkiksi punaisesta ja mustasta rinteestä sekä metsäreiteiltä ja harjoittelumäestä. Kaaduimme muutaman kerran mutta muuten ei sattunut haavereita. Söimme myös lasketteluun välissä. Istuin molemmat matkat Elsan kanssa bussissa. Meillä oli hyvä sää: aurinko paistoi, lumi kimalssi ihanaasti, maisemat olivat kauniit ja seura oli hyvä. Sitten lähdimme bussilla koululle. Olisin halunnut mennä hyppyreistä. Oli kiva laskettelupäivä.

LILIA TORPAKKO, 3. LK

Talviliikuntaa harrastettiin ahkerasti myös koulun omassa pihapiirissä.

Peikkotarinoita

Juolan koulun alaluokan oppilaat ovat keväällä tehneet käsitöissä peikkotauluja, laulaneet ja tanssineet peikkotanssia sekä keksineet aiheeseen liittyviä tarinoita. Tässä heidän tuotoksiaan.

Samppa-peikko

Olipa kerran peikko nimeltä Samppa. Samppa asui syvällä metsässä. Samppa oli seitsemänvuotias peikko. Samppalla oli kolme sisarusta. Samppa tykkäsi tehdä kepposia sisaruksilleen. Kerran hän vaihtoi nuoremman sisaruksensa tuttipullon ankaksi. Kerran Samppa säikäytti kaksi vuotta nuoremman pikkusiskonsa pahan päiväisesti. Kerran Samppa kamppasi isosiskonsa. Hänen siskonsa satutti jalkansa. Sitten Samppa lähti paikalta nauraa räkähtäen. Sen pituinen se.

LUKAS LAITINEN, 2. lk

Rölli-peikko

Minun peikkoni nimi on Rölli. Se asuu vuoren päällä. Se on 33 vuotta vanha. Sillä on yksi isosisko ja se on 55 vuotta vanha. Eräänä päivänä peikko liukastui vuorelta alas. Isäpeikko otti sen kiinni. Loppu hyvin, kaikki hyvin!

EEMIL SAARINIVA, 1. lk

Kiinan peikko

Olipa kerran peikko, joka asui Kiinassa. Peikon nimi oli Pertti. Pertti oli 10-vuotias. Pertin siskon nimi oli Pirkitta. Pirkitta oli 5-vuotias. Pertin äiti kysyi Pertiltä:

– Miksi heitit siskoasi kaksi kertaa vesi-ilmapallolla?

– Koska en osunut ensimmäisellä, Pertti vastasi.

Pertti pyysi siskoltaan anteeksi. Sen jälkeen Pirkitta vielä kaapattiin. Pertti oli iloinen, kun sisko tuli takaisin.

SIMO LAITINEN, 2. lk

Napsu-peikko

Tämän peikon nimi on Napsu. Napsu asuu peikkokylän keskellä semmoisessa punaisessa talossa. Napsun ikä on 8 vuotta. Napsulla on syntymäpäivä lokakuun ensimmäisenä päivänä. Napsulla on yksi sisarus. Hänen nimensä on Vivian. Napsu tulee hyvin toimeen uuden kavereitten kanssa. Napsu tykkää matikasta ja äidinkielestä. Napsu tykkää myös puussa kiipeilystä ja jalkapallosta. Napsu otti Vivianin tuttipullon ja laittoi sinne limsaa. Ja kun Napsu oli kaupassa, niin Napsu otti sakset ja leikkasi kauppakassin alaosan. Kun äiti pakasi, niin kaikki ostokset levisivät kuin Jokesen eväät. Napsun äiti kysyi Napsulta:

– Teitkö sinä tämän?

Napsu vastasi:

– En.

Sen jälkeen Napsulle tuli paha mieli eikä se tehnyt kepposia enää.

IIRO RÖNKKÖNEN, 2. lk

Kaunokki-peikko

Minun peikkoni nimi on Kaunokki. Se asuu järven rannalla olevassa luolassa. Se on 11 vuotta vanha. Sillä on 8 siskoa ja 6 veljeä. Sen äidin nimi on Kissankello ja isin nimi on Routa. Kun Kaunokki oli 7-vuotias, niin se horjahti jokeen. Onneksi se osasi uida ja vesi oli laskenut 10 senttiin. Onneksi se ei loukkaantunut!

AINO KAARTINEN, esikoululainen

Mietteitä Juvolan koulun lakkauttamisesta

Juvolan koulu tullaan lakkauttamaan vuoden 2024 keväällä, joten kysyin oppilailta, mitä mieltä he ovat asiasta.

Kivoin asia tästä koulusta?

- Se kun kaikki on kaikkien kavereita. (Martta, 6. lk)
- Se että on pieni koulu ja kaverit. (Lilia, 3. lk)
- Se että koti on koulun lähellä. (Simo, 2. lk)
- Kaverit. (Aino, 4. lk)

Parhain muisto tästä koulusta?

- Lasketteluretki Ruunarinteille 2024. (Mikael, 4. lk)
- Retki Tykkimäkeen 2019. (Pietari, 6. lk)
- Se että pääsi kivalle luokalle, kivojen kavereiden kanssa. (Simo, 2. lk)
- Uintiretket. (Aino, eskari)

- Opettaja Merja. (Iiro, 2. lk)
- Ruoka ja retki Lappeenrantaan. (Aleksi, 4. lk)

Mitä jäät ikävöimään Juvolasta?

- Kiipeilytelinettä. (Simo, 2. lk)
- Ystäviä. (Aleksi, 4. lk)
- Opettajia ja kavereita. (Lotte, 5. lk)
- Kavereita. (Aino, 4. lk)

Mielipide koulun lakkauttamisesta?

- Ihan hirveetä. (Niilo, 5. lk)
- Ihan jees. (Pietari, 6. lk)
- Ihan kiva että pääsee uuteen kouluun. (Lilia, 3. lk)
- En jää ikävöimään. (Mikael, 4. lk)

Haastattelun toteutti ja kirjoitti

PEPPI SALLINEN, 6. LK

Juvolan koulun oppilaiden viimeistä vuosikertaa keväällä 2024 ystävänpäivän juhlissa.

Haukiniemen Hakan tapahtumia kesällä 2024

Tiistaisin klo 18.00 **JALKAPALLOA** Hiesun kentällä. Kaikenikäiset ja -tasoiset pelaajat ovat tervetulleita pelailemaan! Tiedustelut: Leo Parkkonen 0445084291.

Lauantaina 6.7. klo 12.00 **KESÄISET KISAILUT** Hiesun kentällä. Ohjelmassa hyvän mielen lajeja kaikenikäisille.

Tarkemmat tiedot kesän tapahtumista löytyvät Hakan kotisivuilta.

Varparannan alueen kyläyhdistyksen tilaisuuksia kesällä 2024

Torstaina 30.5. klo 15.30 **VAIKUTTAJA KYLÄSSÄ** -tapahtuma Kalliorannassa. Tilaisuudessa ohjelmaa, muikkuja ja lettuja.

Tiistaina 4.6. klo 17.30–19.30 Kyläläiset yhdessä -hankkeen **YRTTIKURSSI** AnnaCatharinassa. Ilmoittaudu ennakkoon: 0503811115.

Keskiviikkona 12.6. klo 17.00 Linnan Mandon **FRISBEEGOLFKISAT** Varparannan kartanofrisbeegolfradalla.

Lauantaina 15.6. ja lauantaina 13.7. kylien yhteinen **KIRPPUTORI- JA TAPAHTUMA-PÄIVÄ**. Seuraa ilmoittelua lähempänä ajankohtaa.

Perjantaina 21.6. klo 18.00 Kalliorannan **JUHANNUSJUHLA**. Kokko syttyy klo 19.30. Myynnissä muikkuja, lettuja, kahvia ja Kyläläiset yhdessä T-paitoja. Maksu käteisellä.

Romunkeräys

Haka järjestää viimevuotiseen tapaan myös kesällä 2023 metalliromukeräyksen. Keräyspiste sijaitsee Loikkalan pellon alareunassa, osoitteessa Juvolantie 1939. Romua otetaan vastaan 31.8. saakka. Tiedustelut: Olli Loikkanen, 0503317788.

HAKALAINEN

Haukiniemen Hakan jäsenlehti

Numero 1/2024, kesäkuu 2024

Julkaisija: Haukiniemen Haka ry

Päätoimittaja: Olli Loikkanen

Toimitussihteeri: Juuso Loikkanen

Paino: Tott-Print, Savonlinna

Hakan jäsenyys

Maksamalla Hakan jäsenmaksun tuet seuran toimintaa. Liikuntavuorot ja muut tapahtumat ovat jäsenille ilmaisia. Henkilöjäsenmaksu vuonna 2024 on 10 € ja perhejäsenmaksu 20 €. Maksun voi maksaa Hakan johtokunnan jäsenille tai pankkitilille FI1556500440043430 (viestiksi tieto, keitä maksu koskee).

Praasniekka

Haukiniemen tsasounan praasniekka lauantaina 13.7.2024 klo 10.00. Vedenpyhitys ja liturgia isä Joose, kanttorina Meeri Jolkkonen. Kahvitarjoilu. Tervetuloa!

Tmi Aijan Jalkahoiva

Instagram: @aijanjalkahoiva

**Jalkahoidot kotikäynteinä
sinulle tai lahjaksi läheisellesi**

Hinnasto:

40€: Ahvensalmi, Oravi, Juvola,
Varparanta ja Muhola

50€: Savonlinnan keskustan lähialue

Jalkahoito kestää noin kaksi tuntia.
Lahjakorttien osto myös mahdollista!

Puh. 0452344540

sähköposti: aija.niiranen@gmail.com

**Lähihoitaja ja koulutettu
jalkojenhoitaja (AT)**

Kasvaako pihallasi VAARAPUITA?

Meiltä saat kokonaisvaltaista
palvelua aina puunkaadosta
pilkkkeisiin ja kannon jyrsinnästä
nurmikon perustamiseen.

Kustannusarvio ja
tilaus kätevästi
NETISTÄ

MUISTA
kotitalous-
vähennys!

Ota yhteyttä: 040 358 4557
toimisto@metsapalvelukonttinen.fi
www.metsapalvelukonttinen.fi

metsäpalvelu
J. KONTTINEN
Satamakatu 11, 57130 Savonlinna

Jurolan koulun oppilaiden töiden
kuvat: Maria Airisto-Parkkonen
Etukannen kuva: Ritva Loikkanen